

Og ind stormede i det samme i deres Overtøj en Vrimmel af sortøjede Børn i Aldre fra tolv til fire Aar . . . ikke mindre end fem Stykker og alle af et saa friskt og levedygtigt Udseende, at det vilde have bragt Per til Fortvivlelse. En Tid fyldtes nu Stuen af en øredøvende Knebren af alle disse røde Barnemunde, hvoraf ikke en stod stille. Alle havde de noget at berette. Snart omringede hele Sværmen Moderen, snart Onkelen; og alle de mørke Øjne lyste af Iver for at komme til at fortælle.

Da der endelig igen var bleven Ørenlyd i Stuen, sagde Onkelen med et ironisk Buk:

»Gratulerer iøvrigt til Husets nye Akquisition. Jeg traf en ung Hr. Sidenius her for lidt siden. En Søn af en Pibekrave, ikke sandt?«

»Kommer nu ogsaa du!« udbrød Fru Salomon. »Hør, nu vil jeg ikke høre mere om den Person. Han er Ivans Ven. Og han har gjort os en Visit i Dag. Punktum . . . Bliver du her til Middag, Heinrich?«

»Middag — her? Har du nogensinde smagt en koscher Svinesteg, Lea?« sagde den lille Mand, af hvis Ord det selv for hans nærmeste ofte var vanskeligt at blive klog paa, hvormeget der var ment i Spøg og hvormeget i Alvor.

Fru Salomon kom til at le.

»Du har nok allerede forhørt i Køkkenet, kan